

Erő, báj, mese...

Mi történik a világban, ha a félelmetes Szélkötő Kalamona nem kapja meg a szépséges királykisasszonyt, és emiatt szörnyű haragra gerjed? Lesz-e bátor ellenszergülő, ha a világra és az esőt birtokba véve pusztulást akar küldeni a szélére? Eltekintve a Kalamona-figura aktivitásától (még az Arany János Színház kamaratermében játszó színészek is szót ejtenek időnként arról, hogy fogalmuk nincs, ki is ő), a dolognak természetesen messzire mutató szimbolikus értelme van...

EGRESSY ZOLTÁN

Mіндеzt olyannyira vidám és olyannyira profi módon koncentrált előadás keretében mutatja be egy fiatal társulat, amilyenre ritkán van példa. *Illyés Gyula* és *Litvai Nelli* a „szerzőpáros”, de a versek költője, **Eörsi István**, és a zeneszerző *Darvas Ferenc*, no meg az ötletes díszletet tervező *Werner József* is nagy érdemeket szerzett abban, hogy a mesekomédia szívet-lelket melengető formában élvezhető. Nagyon sok humorral, sziporkázóan szellemes és ördögien ügyes bűvészmutatványokkal tele-tüzdelt, gyors váltásokkal operáló, és a legkisebbek számára is érthető poénnokkal gördülnek a jelenetek. A

felnőttek is kapnak egy kis fzelstőt a politikai fricska tudományából. Mindenekelőtt a királyt (is) alakító *Csujja Imre* jóvoltából, aki nemegyszer félreérthetetlenül az ország egyik első embereként jelenik meg. Az utalások azonban kedvesek, nem bántóak. A játék viszont élő, igazi.

Kiemelendő *Aranyos Nikolett* nagyon aranyos királykisasszony- (és még aranyosabb medvekölök-) alakítása, vagy a szegénylegényt játszó főiskolás *Boros Zoltán* teljesítménye. De a többiek, *Sunderlik Mónika*, *Györgyi Anna*, *Sztarenki Pál* és *Varga Károly* is azt a lendületet, fiatalos lelkesedést képviselik, amit az Arany János Színház darabjaiban az utóbbi időkben szinte megszokhattunk már.

Az előadás rendezője *Vas-Zoltán Iván*, aki csodálatos ötletek megvalósítása mellett szerencsére hagyja játszani a színészeket, akik ettől szárnyakat kapnak. Egészen „Csupasz pisztolyos” megoldások is szórazoztatják a nézőket, például amikor a sügónak szól ki valaki, segítségét kérve.

A legjobb értelemben gyermeken bájos, minden lében kedves mesekomédia részesei lehetünk. Egy sok színnel, leleménnyel, kedélyes, de nem zavaróan jópofáskodó kiszólásokkal tarkított és főként, főként! látható szeretettel készített előadásnak. Az érezhető együtt-lelkesedéstől *meleg* az előadás, és ettől nem olyan nagy baj, hogy nem annyira a jelképes veszedelmet erősítik didaktikusan a szereplők, hanem felszabadultan és kötetlenül — színezileg persze nagyon is precízen — élvezik a nézőkkel együtt végig a produkciót.